

Wie zeurt...

Wordt groen niet te veel gezien als het brood en spelen van de eenentwintigste eeuw?

Na een belachelijk warme winter genieten we nu van een belachelijk vroege lente. Een lente die het werkschema van veel groene beleidsambtenaren behoorlijk in de war zal gooien. Als het weer zo doorzet, waar vinden we dan de tijd om al dat groen nog in de grond te krijgen? En ook: houden we het in leven? Want na een periode waarin we bijna verdrongen in onze achtertuin, is de grond inmiddels weer gortdroog.

Wie zeurt krijgt geen beurt, maar een boom voor zijn deur

De afgelopen periode heeft dit vakblad zeker niet stilgezeten. Stad + Groen lijkt aan te slaan. Lezers vinden het verfrissend dat in één blad zowel techniek, architectuur, beheer als realisatie aan bod komt. Al deze stakeholders – *wat een vreselijk woord eigenlijk* – komen in Stad + Groen aan het woord en beseffen hopelijk nog beter dat ze niet op hun eigen eilandje wonen, maar samen verantwoordelijk zijn voor het groen in onze steden en dorpen. Een verfrissende douche van kritiek kreeg ik pas geleden van de laatste en waarschijnlijk belangrijkste *stakeholder*: de burger. Deze meneer – in zijn vrije tijd bomenrijder – bladerde door ons blad en maakte de terechte opmerking: 'Een hoop goed bedoelende professionals, maar waarom komt de burger niet aan het woord?' Dat geeft weer voldoende denkstof. Natuurlijk is dat een terecht punt van kritiek op wat wij doen, maar moet onze complete sector zich dat verwijt niet aantrekken? We bedoelen het meestal zo goed, maar vragen ons te weinig af voor wie we het allemaal doen. Ik las over een park in Noord-Holland dat na vijf jaar weer compleet op de schop moet, en een woonwijk in Nijmegen die door een goedbedoelde ingreep met een geluidsscherm verandert in iets dat de burger ziet als een concentratiekampje. Moet ik nog even doorgaan? Jos

Gadet vertelt in deze uitgave over een Amsterdams park waar miljoenen in gestoken worden, terwijl iedereen die erbij betrokken is op zijn klompen aanvoelt dat hier geld verspilld gaat worden. Ogenschijnlijk hebben deze drie voorbeelden weinig met elkaar van doen. Of toch wel: wordt groen niet te veel gezien als het brood en spelen van de eenentwintigste eeuw? Wie zeurt krijgt geen beurt, maar een boom voor zijn deur. Eén ding vergeten we daarbij. Zijn we echt in gesprek met de burger, die het uiteindelijk allemaal moet betalen, of is dat rijtje bomen voor de wethouder een manier om met zijn snufferd in het lokale sufferdje te komen?

Maar, zult u zeggen, we leven toch in een participatiemaatschappij? De burger praat toch mee? Ik ben daar nog niet zo van overtuigd. De goede wil is er wel, maar de cultuuromslag om de burger echt mee aan tafel te krijgen, is zeker nog geen gelopen race. Op het moment dat je de burger aan tafel uitnodigt, zul je ook moeten accepteren dat de burger het soms gewoon beter weet en slimmer is dan het hele beleidsapparaat bij elkaar.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel (hoofdredacteur)
hein@nwst.nl

Stuur of twitter dit artikel door!

Scan of ga naar:

<http://www.stad-en-groen.nl/artikel.asp?id=41-4466>